

За откриването спътниците на Юпитера, фазитѣ на Венера, слънчевитѣ петна и пр. е трѣбвало само телескопъ и внимание при наблюдението; но е трѣбвало да бжде човѣкъ извънреденъ гений, за да може да се откриятъ законитѣ на природата въ ония явления, които сж били винаги предъ очитѣ на всѣкиго, безъ да могатъ да бждатъ открити отъ ученитѣ преди него.

Ето какъ блестящо завършва Галилей своята научна деятелность, осжденъ на доживотенъ затворъ въ Арчетри, започната така славно още въ Пиза, преди повече отъ петдесетъ години.

Въ това време въ Европа започнало да си пробива пжтъ убеждението, че логиката на фактитѣ, строго математичнитѣ изводи е необходимо да се оставятъ на покой и да не имъ се прѣчи, защото рано или късно тѣ ще нанесътъ страшенъ ударъ на всѣки, който възстава противъ тѣхъ.

Безъ съмнение, много отъ висшитѣ представители на римското духовенство отлично сж разбирали справедливостта на научнитѣ открития на Галилея и въ душата си сж били напълно на неговата страна. Но, въпрѣки това, тѣ били принудени да говорятъ противъ тѣхъ, като сж разпъвали своята съвѣсть и заглушавали своя умъ. Отъ тѣхъ се изисквало строга партийна дисциплина и изумително стегната и организирана партийность.

Тази партийность, въ заслѣпяването си да достигне все по-голѣми успѣхи, е пожелала да подчини на своята строга дисциплина и свѣтлия гений на чистия разумъ. Но тукъ претърпяха несполука. Не съобразила, че свободниятъ умъ на истинския изследовател и мислител не се поддава на никакво подчинение и партийность.

Въ общественитѣ работи, въ политиката, тази партийна дисциплина е една необходимостъ за осществяване опредѣлени постижения за даденъ опредѣленъ моментъ, но къмъ науката и знанието това е неприложимо. Случаятъ съ Галилея нагледно доказва това.

Въ 1637 г., презъ юлий Галилей ослѣпява съ дѣсното око, презъ декемврий и съ лѣвото: вѣчна